

Hoe het begon:

Een snufje magie

In de zomer waarin Rozemarijn Bliss tien werd zag ze haar moeder een bliksemschicht door een kom met beslag scheppen. Er was geen enkele twijfel meer mogelijk: in de bakkerij van de familie Bliss gebruikten haar ouders magische recepten.

In dezelfde maand was het jongste kind van de familie Haanraets, de zes jaar oude Kenny, op het treinstation een open hoogspanningskast binnengelopen. Hij had aan de verkeerde knop gezeten en was bijna geëlektrocu-teerd. Hij overleefde de schok. Wel was die zo krachtig dat zijn haar recht overeind ging staan en hij in het ziekenhuis belandde.

Toen Roos' moeder Dottie hoorde dat Kenny in coma lag, sloot ze de bakkerij met de opmerking 'koekjes zijn nu even niet zo belangrijk' en ging in de keuken aan de slag. Ze nam niet eens de tijd om te eten of te slapen. De ene

nacht na de andere ging voorbij en nog steeds was ze aan het werk. Roos' vader Albert zorgde voor de kinderen, en Roos smeekte haar moeder of ze haar in de keuken mocht helpen. Maar ze mocht alleen af en toe een boodschap doen: extra bloem, pure chocola of Tahiti-vanille halen in het dorp.

Zondagavond laat kwam Dottie eindelijk met de mededeling: 'Het is zover.' Rampenburg werd op dat moment getroffen door het ergste noodweer dat ze die zomer hadden meegemaakt. Het donderde en bliksemde. Stortregens kletterden als handenvol grind op het dak.

'We kunnen de kinderen niet alleen laten,' zei Albert. 'Niet met zulk noodweer.'

Dottie knikte kordaat. 'Dan moeten we ze allemaal maar meenemen, er zit niets anders op.' Ze draaide zich om en riep langs de trap omhoog: 'Jongens, uitstapje!'

Roos kreeg de hik van opwinding toen haar vader haar, haar broers en haar kleine zusje in het busje zette, samen met een grote weckpot van blauw glas.

Het busje schudde hevig heen en weer en werd bijna van de weg geblazen, maar Albert zette zijn tanden op elkaar en reed door naar de onbegroeide top van de Kale Man, een heuvel in de buurt, waar hij parkeerde.

'Weet je zeker dat dit een goed idee is?' vroeg hij aan zijn vrouw.

Ze maakte het deksel van de weckpot los. 'Kenny is nog veel te jong. Ik moet het in elk geval proberen.' Toen schopte ze het portier open en rende de regen in.

Roos keek toe terwijl haar moeder het felle onweer trot-

seerde en midden op de open plek bleef staan. Ze haalde het deksel helemaal van de pot en hield die hoog boven haar hoofd.

Toen kwam de bliksem.

Met een ijzingwekkende knal scheurde de eerste schicht de hemel in tweeën en kwam midden in de pot terecht. De hele heuveltop lichtte op, en Roos' moeder begon opeens te stralen alsof ze van licht was gemaakt.

'Mama!' riep Roos en ze dook op het portier af, maar Albert hield haar tegen.

'Ze is nog niet klaar...' zei hij. Er knetterde nog een bliksemflits, en nog een. Naderhand wist Roos niet meer of ze werd verblind door het licht of door haar tranen.

'Mama!' jammerde ze.

Toen ging het portier weer open en glipte haar moeder terug het busje in. Ze was drijfnat en rook als een doorgebrande broodrooster, maar verder leek ze niets te mankeren. Roos staarde naar de pot en zag honderden knetterende, blauwe bliksemschichtjes in het rond dansen.

'Naar huis, en snel,' zei Dottie. 'Dit is het laatste ingrediënt.'

Eenmaal thuis werden de kinderen naar bed gestuurd, maar Roos bleef stiekem op. Ze keek toe terwijl haar moeder werkte.

Dottie stond gebogen over een metalen mengkom met een glad, wit beslag erin. Voorzichtig hield ze de weckpot boven de kom en deed ze het deksel open. Er vielen blauwe lichtflitsjes uit de pot, die als slangen het beslag in kronkelden en er een groene gloed aan gaven.

Dottie schepte het beslag met een lepel om en fluisterde:

‘Elektro, correcto.’ Daarna goot ze het in een cakevorm en zette die in de oven. Ze deed het deurtje dicht en zei zonder om te kijken: ‘Jij hoort in bed te liggen, Rozemarijn Bliss.’ Die nacht sliep Roos niet zo goed. Haar dromen waren gevuld met bliksem, en met haar moeder die een heloranje gloed uitstraalde en met een bestraffend vingertje zei dat ze naar bed moest.

’s Ochtends legde Dottie de cake op een bord, deed er met een slagroomsput wat wit glazuur op en riep tegen Albert: ‘Kom, we gaan!’ Ze wenkte Roos met haar wijsvinger. ‘Jij gaat ook mee.’

Roos, Dottie en Albert bezochten Kenny in zijn ziekenhuiskamer.

Van de buitenkant vond Roos hem er niet eens zo slecht uitzien. Hij was een beetje stiller dan normaal en een beetje blauwer dan je hoorde te zijn, maar er stonden machines die voor hem ademden en zijn hartslag klonk als een zwak gepiep in het kleine kamertje.

Kenny’s moeder keek op, zag mevrouw Bliss staan en barstte in tranen uit. ‘Het is te laat voor cake, Dottie!’ snikte ze. Maar Roos’ moeder stopte voorzichtig een kruimeltje tussen Kenny’s lippen.

Een hele poos gebeurde er niets.

Toen klonk er een heel zacht slikgeluidje.

Ze schoof een iets groter stukje in zijn mond. Deze keer bewoog hij zijn tong en was het slikken beter hoorbaar. Toen stopte ze er een hele hap in en zijn kaak leek uit zichzelf in beweging te komen. Hij kauwde, slikte en zei, nog voor hij zijn ogen opende: ‘Heb je ook melk?’

Vanaf dat moment wist Roos dat de geruchten klopten. Het gebak van Bakkerij Bliss was écht magisch. Haar vader en moeder woonden misschien in een dorpje dat weinig voorstelde, reden in een oud busje en droegen belachelijke heuptasjes, maar ze waren toverbakkers. En stiekem vroeg Roos zich af: zou ik later, als ik groot ben, ook toverbakker kunnen worden?

Rampenburg

Twee jaar later had Roos in Rampenburg al heel wat grote en kleine rampen voorbij zien komen, en had ze gezien hoe haar ouders die stilletjes allemaal rechtzetten.

Toen de oude meneer Roek door de tuintjes van de burens begon te slaapwandelen, maakte Dottie een trommel slaapvast-suikerkoekjes voor hem. Ze vulde een van haar enorme mengkommen met bloem, bruine suiker, eieren, nootmuskaat en de gaap van een wezel, zorgvuldig opgevangen door Albert. Het was meteen afgelopen met het slaapwandelen van meneer Roek.

Toen de dikke meneer Van Wadestein onder in een put vast kwam te zitten en de brandweer hem er niet meer uit kon krijgen, ving Albert de staart van een wolk in een blauwe weckpot en bakte Dottie er luchtige, witte schuimkoekjes van. 'Dit lijkt me niet bepaald een geschikt moment voor koekjes, mevrouw Bliss!' riep meneer Van Wa-

destein toen ze een doosje in de put liet zakken, ‘maar ze zijn echt verrukkelijk!’ Hij verslond er meer dan twintig. Daarna was het geen enkel probleem meer om de put uit te klimmen – hij zweefde zowat.

En toen mevrouw Altena, de gepensioneerde operazangeres, op een dag te schor was om op te treden in de schouwburg van Rampenburg, maakte Dottie een zangemberkoekje voor haar. Roos haalde hiervoor op de markt gemberwortel en Albert ving het lied van een nachtegaal op, iets wat ’s nachts moest gebeuren. In Duitsland, om precies te zijn.

Meestal had Albert geen bezwaar tegen zulke gewaagde avonturen om magische ingrediënten te verzamelen. Behalve die keer dat hij de steek van een bij te pakken moest zien te krijgen. Hij nam altijd een beetje extra mee, en die ingrediënten werden zorgvuldig gelabeld, opgeslagen in blauwe weckpotten en verstopt in de keuken van Bakkerij Bliss, waar je ze nooit zou vinden, tenzij je wist waar je moest zoeken.

Roos was degene die gewoonlijk op pad werd gestuurd om de alledaagsere, ongevaarlijke ingrediënten te halen: eieren, bloem, melk, noten. De enige ongelukjes waar Roos ooit mee te maken kreeg, werden veroorzaakt door haar zusje van drie.

Op de ochtend van 29 juni werd Roos wakker van het kabaal van roestvrijstalen mengkommen die op de tegelvloer van de keuken vielen. Het was een luid, galmend gekletter waarvan ieder ander meteen rechtop in bed zou zitten. Roos rolde alleen maar met haar ogen.

‘Roos!’ riep haar moeder. ‘Kun je even naar de keuken komen?’

Roos sleepte zichzelf uit bed en stommelde de houten trap af, in haar hemdje en pyjamabroek.

De keuken van huize Bliss was toevallig ook de keuken van Bakkerij Bliss, die Roos’ ouders runden vanuit de zonnige voorkamer aan een drukke straat in Rampenburg. Waar de meeste gezinnen een bank en een tv hadden staan, had de familie Bliss een vitrine vol taarten, een kassa en een paar tafeltjes en bankjes voor klanten.

Dottie Bliss stond midden in de keuken, omringd door gevallen metalen kommen, hoopjes bloem, een omgekeerde zak suiker en de feloranje dooiers van een doos kapotte eieren. Er dwarrelde nog steeds bloem door de lucht. Het leek wel rook.

Roos’ kleine zusje Leintje zat op de grond met een veeg rauw ei op haar wang. Om haar hals had ze haar foto-toestel. Het was een oude polaroidcamera die haar vader voor haar had gekocht op de rommelmarkt, waar meteen een foto uit kwam als je op de knop drukte. Met een opgetogen glimlach maakte ze een foto van de chaos.

‘Marjolein Bliss,’ begon Dottie. ‘Je hebt alle ingrediënten voor de maanzaad-klaproosmuffins van vanochtend omgegooid! Je weet dat iedereen op onze muffins zit te wachten. En nu kunnen ze die niet krijgen.’

Leintje fronste even schuld bewust haar wenkbrauwen, maar rende toen met een brede grijns de keuken uit. Ze was nog te klein om zich langer dan een paar seconden ergens schuldig over te voelen.

Dottie gooide haar handen in de lucht en begon te lachen. ‘Het is maar goed dat ze zo schattig is.’

Vol ontzetting keek Roos naar de rommel op de grond. ‘Zal ik je helpen schoonmaken?’

‘Nee, dat vraag ik wel aan je vader. Maar...’ zei Dottie terwijl ze Roos een lijstje gaf dat ze haastig achter op een envelop had gekrabbeld, ‘je mag wel even het dorp in fietsen om deze boodschappen te halen.’ Ze keek nog eens naar de rommel op de grond. ‘Er is nogal haast bij.’

Roos legde zich maar neer bij haar rol als boodschappenmeisje voor het gezin. ‘Is goed hoor, mam,’ zei ze.

‘O!’ riep Dottie. ‘Vergeet ik het nog bijna.’ Ze haalde haar zilveren kettinkje van haar hals en gaf het aan Roos. Aan dat kettinkje hing iets wat Roos altijd voor een gewoon hangertje had aangezien. Nu pas zag ze dat het een zilveren sleuteltje in de vorm van een piepkleine garde was.

‘Ga naar de slotenmaker en laat een kopie maken van deze sleutel. Dat is een heel, heel belangrijk klusje, Roze-marijn.’

Roos bestudeerde het sleuteltje. Het was schitterend, en heel teer. Het zag eruit als een spin die al zijn pootjes tegen elkaar drukte. Ze had wel gezien dat haar moeder het om haar hals droeg, maar ze was er altijd van uitgegaan dat het gewoon een van de vele bizarre sieraden was waar haar moeder zo dol op was. Zoals haar broche in de vorm van een vlinder met een spanwijdte van vijftien centimeter, of haar hoedenspeld in de vorm van een hoed.

‘En als je klaar bent, mag je bij De Cowboyhoed een donut gaan halen. Al snap ik niet wat je eraan vindt. Zo lekker zijn ze helemaal niet.’

In werkelijkheid vond Roos de donuts van De Cowboyhoed niet te eten. Ze waren droog en smaakten een beetje naar hoestdrank. Wat kon je anders verwachten van donuts uit een winkel die De Cowboyhoed Autoreparaties en Donuts heette? Maar als ze er een ging kopen, betenkende dat dat ze vijfenzeventig cent mocht overhandigen aan Devin 't Hoed.

Devin 't Hoed, die net als zij twaalf was maar veel ouder leek. Devin 't Hoed, die zong in het koor van Rampenburg, die korenblond haar had dat voor zijn ogen hing en die wist hoe je een kapotte ventilator moest repareren.

Elke keer als hij haar op school in de gang voorbijliep, wist ze wel een reden te bedenken om naar haar schoenen te staren. In het echt had ze hooguit een keer tegen hem gezegd 'bedankt voor de donut'. Maar in haar fantasie hadden ze al op zijn brommer langs de rivier gescheurd, midden in een weiland gepicknickt, elkaar hardop gedichten voorgelezen en het lange gras in hun gezicht laten kietelen. En hadden ze in de herfst onder een straatlantaarn staan zoenen. Misschien zou ze vandaag een van de dingen die ze in het echt met Devin 't Hoed wilde doen van haar lijstje kunnen strepen. Of misschien ook niet. Wat moest hij nou met een bakkersdochter?

Roos wilde weglopen om zich aan te kleden.

'O, en nog iets!' riep Dottie haar na. 'Neem je broertje mee.'

Roos keek voorbij de rommel in de keuken door de zijdeur naar de achtertuin, waar haar jongere broer Dille Bliss enthousiast schreeuwend op de reuzentrampoline aan het springen was. Hij had zijn pyjama nog aan.